

rigtigt nok, men at Administrationen heraf bør overlades til Kommunerne paa Grund af de Forskelligheder, der er indenfor Kommunerne med Hensyn til Brændsel. Vi skal ikke fra vor Side modsætte os dette, men jeg er dog tilbøjelig til at tro, at Bestemmelsen i Lovforslaget herom vanskelig kan blive staaende saaledes, som den nu er foreslaaet, thi hvis jeg forstaar den ret, tænkes der paa en almindelig Regulering af Brændselsprisen. Men da Brændselspriserne ligger højest forskelligt i de forskellige Kommuner, tror jeg, der maa sættes Regler for, hvordan Beløbet hertil skulde anvendes. Thi jeg kan godt tænke mig, at en Kommune i en brændselsrig Egn, naar der ydes fuld Refusion af det anvendte Beløb, kunde nedsætte Prisen til et meget ringe Beløb. Men det, som er Tanken, er aabenbart — saadan forstaar jeg det i hvert Fald —, at de Kommuner, som har en høj Brændselspris, fordi de skal betale Fragt af Brændselet, saa at Prisen undertiden kommer op til det dobbelte af den fastsatte Maksimalpris, i ganske særlig Grad har Brug for disse Penge. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at saaledes som Bestemmelsen er affattet i Lovforslaget, vil man kunne bruge den til at nedsætte Brændselspriserne ganske, som man vil. Jeg kunde tænke mig, at man kunde sætte dem saa langt ned, at man, hvor man skærer Tørv hjemme selv, i Virkeligheden fik Betaling for at skære sin egen Tørv, og det er sikkert ikke Hensigten.

Den finansielle Virkning af Lovforslaget, saaledes som det er fremsat, vil være, at Statens Udgifter forhøjes med ca. 19 Mill. Kr. sammenlignet med i Fjor, og at Kommunernes nedsættes med ca. 3 Mill. Kr. Hvis man gaar over til de Principper, jeg har skitseret ganske kort, at Staten overtog Hovedreguleringen, og at Kommunerne kun fik den supplerende Regulering, vilde det være nødvendigt, at der af dette Beløb, de 81 Mill. Kr., blev stillet et Beløb til Kommunernes Raadighed. Hvor stort det skulde være, kan være Genstand for videre Forhandling, men et ret stort Beløb maatte det være, idet det ret hurtigt vil vise sig, at den almindelige Regulering, hvad enten den foretages af Staten eller af Kommunerne, maa nøjes med at omfatte ganske enkelte Ting. Vi har da fra vor Side nærmest tænkt paa de to vigtigste Livsfornødenheder, hvorpaa Prisen i Øjeblikket er reguleret, nemlig Brød og Smør. Med Hensyn til disse burde Reguleringen i højere Grad overlades til Staten, medens man overlod andre Forhold til

Kommunerne. Navnlig med Hensyn til Beklædningen vil det være vanskeligt for Smaafolk at komme igennem, dertil vil der ganske sikkert kræves ikke liden Støtte fra Kommunerne, saa hvordan vi end vender og drejer det, vil det være nødvendigt, at der er ret betydelige Beløb til Raadighed til Støtte for dem, der er vanskeligt stillede, og for hvis Skyld der, naar alt kommer til alt, navnlig er Grund til overhovedet at beskæftige sig med denne Lovgivning, idet det er og bliver de vanskeligt stillede, som det først og fremmest er nødvendigt at støtte. Vi har ment, at den Maade, jeg har skitseret, var den bedste Maade at komme dem til Hjælp paa.

Der er i Lovforslaget foreslaaet forskellige Forandringer fra den gældende Lov af mindre væsentlig Art; dem skal jeg ikke i Øjeblikket komme ind paa, idet jeg mener, at de ikke betyder saa meget overfor Princippet, at vi ikke nok kan tale os til Rette om dem i det Udvalg, som Lovforslaget sikkert vil komme i, men jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister og de forskellige Partier her i Salen at gaa ind paa den af mig her skitserede Idé, idet jeg tror, at vi saa vil faa en langt mere rationel Løsning, og at de gamle Strids-spørgsmaal saa vil være ude af Verden. Det siger sig selv, forekommer det mig, at det, naar over 1000 forskellige Raad her i Landet skal foretage en almindelig Regulering, vil blive uensartet, og dette vil medføre, at Levefoden i de forskellige Kommuner vil blive højest forskellig. Det er i Virkeligheden urigtigt og uretfærdigt, naar det Formaal, som vi under de abnorme Forhold, hvorunder vi lever, har bestræbt os for at opnaa, er at holde de vigtigste Livsfornødenheder i en saadan Pris, at alle kan betale den, og Staten er i Virkeligheden alene i Stand til at gøre det paa rationel Maade. Jeg kan ikke indse, at det kan være rigtigt, at man skaber forskellig Levefod i de forskellige Egne, og ej heller, at Skatten kommer til at hvile vilkaarligt paa de forskellige Skatteydere. Hvis Staten ikke er i Stand til med de Indtægter, den har for Øjeblikket, at bære de hermed forbundne Udgifter — i Parentes bemærket vil Udgifterne, naar man holder sig indenfor den finansielle Ramme, ikke blive større efter mit Forslag end efter det af Ministeren foreslaaede —, vil den kunne dække Omkostningerne ved at udskrive en almindelig Dyrtidsskat og tage Skatten, hvor Evnen er, ens over det hele Land. Saa vidt jeg kender Forholdene, udskrives der i hvert Fald i for-